

придойде толкова голѣма, щото малко по-малко се приближаваше къмъ върбитѣ, гдѣто се бѣхж скрили дѣцата. Тѣ се уплашихж отъ страшния ѝ ревъ и хукнхж да бѣгатъ нагорѣ. Градътъ немилостиво ги чукаше на всѣкъдѣ по тѣлото, но тѣ не усѣцахж болки, а тичахж по скоро да си отидатъ. Никой не се сѣти, че Боянча го нѣма между тѣхъ.

Отъ удара, който му нанесе върбата, Боянчо лежеше полумъртавъ на земята. Водата на буйната рѣка го доближаваше, и още малко ще го потопи. За голѣмо щастие, нѣколко рибари, които минавахж отъ тамъ, съгледахж Боянча, вземахж и го отнесохж.

Когато Боянчо се пробуди, надъ него стоеше майка му съ насълзени очи. Той се зачуди и се мъчеше да си припомни нѣщо Изведнѣжъ му минхж прѣзъ ума другаритѣ, бурята, върбата, нѣ какъ сега той е тукъ, не можеше да си обясни. Понадигнж се да стане, нѣ болкитѣ, нанесени отъ паднжлата върба, не му позволихж. Два мѣсеца се изминхж до като Боянчо оздравѣе.

Отъ тогава той вече никога не помисли да отиде на рѣката да се къпи.

НЕОЧАКВАНИ СЛУЧКИ.

Слави тази сутрина бѣше станжлъ много рано. Слънцето още не бѣше се показало на небето. Славентѣ не бѣхж прѣкъжстнжли сладкото си пѣние и весело прѣхвѣркахж отъ едно дръвце на друго. Всичко се разбудило и раснавало

Слави излѣзе на улицата, кривнж се на долу и се намѣри прѣдъ една градина, заобиколена съ дѣсчени стѣ-